

megnyilvánuló stiláris rokonsága, ami nélkül nem jöhetne létre az ideális Kertész-fordítás (38, 58).

A magyar irodalom szerb fordítását illetően az irodalomtörténeti térkép teljességéhez Sava Babić és Vickó Árpád nevét szükséges megemlíteni (a generációs pályatársak felsorolását most hanyagolva), továbbá Bányai János és Papp György közvetítő szerepe merül fel több alkalommal, ha szakmai elődökről van szó. A nyelvi átültetések különleges jellemzései között az egyik a palimpszesztszerű fordítás. Ennek kapcsán olvasható, hogy a szerbre átültetett szöveg a fordító irodalmi tapasztalatai, élményei mentén, „szövegek génjeivel megnemesítve” (19) transzformálódik. Čudić fordítói tapasztalatairól olvasva levonhatjuk, hogy műveltségi előzmények mellett olyan életrajzi körülmények, személyes élmények hatnak fordításakor, mint a bácskai származás, illetve a jugoszláviai gyermekkor: tájnyelvek, társadalompolitikai elemek, akár fociélmények.

Az *Áthangolódások* című kötet értékes alternatív kultúraszemléletet nyújt, nem kötelezi el magát irodalomelméletek, transzkulturális vagy transznacionális teóriák mellett. Ugyanakkor jelentős hagyományokkal bír. Azon túl, hogy a kultúrák közötti egzisztenciát számos metaforával illetik, az olvasónak némi konkrétumot nyújt az idealizált, ám sokszor homályos Danilo Kiš-féle kozmopolitizmusnak és közép-európaiságnak vagy a sajátos balkáni multikulturalizmusnak a jelentéséről, aktualitásáról.

